

ninger, der bliver Tale om, nærmere til den faktiske Aarsfortjeneste end det, der er foreslaaet i det foreliggende Forslag. Den højtærede Minister har jo erkendt og erkender sikkert endnu, og Venstres Ordfører var inde paa den samme Betragtning, at den fikserede Maksimumsaarsløn bør stilles i Forhold til den faktiske Aarsløn, og det vil da være naturligt ud fra denne Erkendelse ikke at drage Sammenligningen mellem 1916 og de den Gang fastsatte 1 200 Kr. som Maksimumsløn og 1923 med de nugældende 2 400 Kr. Det vil nemlig erindres, at Maksimumslønnen i Loven af 1898 blev sat til 800 Kr., og dette Tal blev staaende lige til Revisionen i 1916; men man maa dog erkende, at man ikke kan blive staaende ved et i Forvejen lavt og tilfældigt valgt Tal som Maksimum ved Erstatningsberegningen gennem 18 Aar og saa hævde, at et saadant Tal har Bund i Virkelighedens Verden. I Juli 1914 var Pristallet 100, altsaa normalt, men fra 1898 til 1914, var Lønningerne for Arbejderne steget ganske betydeligt. Jeg tager sikkert ikke fejl, naar jeg regner med, at de var steget i hvert Fald med $\frac{1}{3}$ eller noget derover, medens de 800 Kr., som Maksimum var blevet staaende fast i Ulykkesforsikringsloven. Det havde været naturligt og rimeligt, at dette Tal var blevet ændret i Overensstemmelse med de Lønstigninger, som havde fundet Sted, og hvis dette var sket, saaledes at vi var kommet den faktiske Aarsløn nærmere, maatte vi ganske naturligt være kommet til 1 200 Kr. i 1914, paa et Tidspunkt, da der var normale Priser. Det er derfor ogsaa naturligt, at man gaar ud fra 1 200 Kr. som svarende til Normalpristallet, altsaa 100 pCt., men hvorledes skal vi saa sætte Maksimalaarslønnen, naar Pristallet er 204? Ja, saa maa vi jo komme til det Resultat, at den Maksimalaarsløn, der nu er Tale om, 2 400 Kr., er passende i hvert Fald ingenlunde for høj.

Det glæder mig da ogsaa, at Arbejderforsikrings-Raadets Flertal er Modstandere af denne Nedsættelse. Det siger i sin Betænkning (Tillæg A. Sp. 3613), at „Fastsættelsen af et saadant Maksimum er i Virkeligheden en Uretfærdighed mod de bedst lønnede Arbejdere“. Ja, ikke alene mod dem, men ogsaa mod dem, der staaer betydeligt længere nede paa Stigen; hvis

man blot regner med en faktisk Aarsfortjeneste af 2 600—2 800 Kr., vil det, synes jeg, være en Uretfærdighed mod de paa-gældende, hvis de fuldstændig mister deres Arbejdsevne ved Ulykkestilfælde, at fastsætte den højeste Erstatning ud fra en Løn af 1 800 Kr. Jeg er ganske enig med Raadets Flertals Betragtninger, naar der siges: „Meget taler for, at de tilskadekomne her, hvor det ikke drejer sig om en egentlig Forsørgelseslovgivning med Tilskud fra Statskassen, men om et Stykke Ansvarlighedslovgivning... faar Erstatning for Ulykkestilfældets økonomiske Følger, beregnet efter deres virkelige Aarsløn.“ Raadets Flertal mener ligeledes, at det vilde være „rimeligt, om ikke helt at stryge Bestemmelsen om et Maksimum, saa dog at sætte dette ret højt“, altsaa saa nær ved den faktiske Aarsfortjeneste som muligt. Jeg deler ganske Raadets Flertals Opfattelse paa dette Punkt. Nedsættelsen af Maksimumsaarslønnen vil jo ogsaa betyde Nedsættelse af Erstatningen ved Dødsfald, fra 12 000 til 9 000 Kr., men det er absolut for ringe en Erstatning for Tabet af en Forsøger, uden at det derfor paa nogen Maade kan siges, at man bedømmer Sagen ud fra et Forsørgelsesstandpunkt og ikke fra et rent Forsikringsstandpunkt.

Den højtærede Minister foreslaar ogsaa, at Dagpengene skal nedsættes fra 6 Kr. til $4\frac{1}{2}$ Kr. pr. Dag. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Minister selv mener, at den tilskadekomne som Familieforsøger med Børn skal kunne klare sig med $3\frac{1}{2}$ Kr. egentlig i Dagpenge. De første 13 Uger faar de tilskadekomne som bekendt ikke Dagpenge. Det forudsættes nemlig, at vedkommende er sikret gennem statsanerkendte Sygekasser, og det er ogsaa de allerfleste af Arbejderne, og nogle — og sikkert ikke saa faa — er tillige forsikret i Pengehjælpskasser under Sygdomsforhold. Den tilskadekomne er derfor i de første 13 Uger sikret nogenlunde det samme, som han plejer at have i Ugeløn. Ved egen Hjælp er denne Forsikring skabt og skabt forsikringsmæssigt. Men saa snart de 13 Uger hører op, kommer altsaa den voldsomme Nedgang, som den højtærede Minister foreslaar, Nedgangen til $3\frac{1}{2}$ Kr. om Ugen, hvilket ligger betydeligt under, hvad der er den almindelige Ugeløn. Altsaa